

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 12CoP/163/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722201273
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:3722201273.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov Mgr. Silvie Tisovej a Mgr. Petra Straku, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpený kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, dieťa rodičov - matka: C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XX/X, E. F. a otec: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX, zastúpený splnomocneným zástupcom: JUDr. Marián Rojko, advokát so sídlom Železničná 90/12, Považská Bystrica, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaní otca a matky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. PB-12P/20/2022-348 zo dňa 22. júla 2024, takto

rozhodol:

rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku v poradí štvrtom o úprave styku otca s maloletým dieťaťom a vo výroku v poradí piatom o informačnej povinnosti matky
p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku v poradí šiestom o úprave povinnosti náhradného stretnutia tak, že:

V prípade, že sa styk otca s maloletým dieťaťom pripadajúci na stred neuskutoční z vážnych dôvodov na strane maloletého dieťaťa alebo matky, j e m a t k a p o v i n á umožniť otcovi náhradný styk v nasledujúci piatok v čase od 16.00 hod. do 19.00 hod., pričom náhradný styk musí byť umožnený najneskôr do jedného mesiaca odo dňa, keď sa pôvodne určený styk neuskutočnil.

V prípade, že sa styk otca s maloletým dieťaťom pripadajúci na víkend v párnom týždni neuskutoční z vážnych dôvodov na strane maloletého dieťaťa alebo matky, j e m a t k a p o v i n á umožniť otcovi náhradný styk v najbližšom nasledujúcom nepárnom týždni od soboty od 08.00 hod. do nedele do 19.00 hod., pričom náhradný styk musí byť umožnený najneskôr do jedného mesiaca odo dňa, keď sa pôvodne určený styk neuskutočnil.

Vo výroku v poradí treťom o zameškanom výživnom a výroku v poradí siedmom o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trenčín, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. PB-12P/20/2022-348 zo dňa 22.07.2024 rozhodol tak, že:

Maloletý A. B., nar. XX.XX.XXXX sa zveruje do osobnej starostlivosti matky, s tým, že obaja rodičia budú maloletého vychovávať, zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach (výrok v poradí prvý).

Otec je povinný prispievať na maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, výživné vo výške 150,- Eur mesačne, ktoré výživné sa zaväzuje poukazovať k rukám matky, vždy do 15. dňa, v mesiaci vopred od 04.05.2022 (výrok v poradí druhý).

Zameškané výživné za obdobie od 04.05.2022 do 31.07.2024 vo výške 1.300,- Eur, je povinný splácať v splátkach po 100,- Eur mesačne, spolu s bežným výživným, až do úplného vyrovnania dlhu, keď prvá splátka je splatná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (výrok v poradí tretí).

Otec je oprávnený stykať sa s maloletým A. B., nar. XX.XX.XXXX, každú stredu od 16.00 – 19.00 hod., a každý párny týždeň od soboty od 08.00 hod. do nedele do 19.00 hod., s tým, že matka je povinná maloleté dieťa na styk pripraviť a odovzdať otcovi na adrese trvalého bydliska matky a otec je povinný vrátiť maloleté dieťa v stanovený čas na adresu trvalého bydliska matky (výrok v poradí štvrtý).

Matka je povinná informovať otca o všetkých dôležitých veciach týkajúcich sa zdravia maloletého, vrátane každej návštevy pediatra alebo odborného lekára, vrátane duševného stavu, predškolských a školských výsledkov, výchovných a pedagogických opatrení (výrok v poradí piaty).

Matka má právo odoprieť termín stretnutia maloletého s otcom iba v prípade nevyhovujúceho zdravotného stavu maloletého a je povinná umožniť otcovi náhradné stretnutie v najbližšom možnom termíne v rovnakom rozsahu (výrok v poradí šiesty).

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok v poradí siedmy).

V rovine právnej odôvodnil svoje rozhodnutie podľa čl. 5, § 24 ods. 4 § 25 ods. 1, 2, § 28 ods. 2, § 36 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“) a prihladol aj na čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie.

Preukázaným bolo že, maloletý v súčasnosti žil s matkou, ktorá vykonávala riadnu každodennú starostlivosť. Keďže sa rodičia zhodli na zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti matky a kolízny opatrovník s tým súhlasil, súd prvej inštancie rozhodol o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti matky a zároveň určil, že obaja rodičia budú maloletého vychovávať, zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach.

Pri výživnom vychádzal z toho, že vyživovacia povinnosť by mala pokrývať nielen základné potreby (strava, ošatenie), ale aj potreby významné pre vývin dieťaťa (vzdelanie, záujmy, šport, kultúra) a bola determinovaná schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi rodičov. Prihladal na zárobkové pomery a celkovú výkonnosť rodiča, jeho vyťaženosť, zdravotný stav a na rozsah osobnej starostlivosti druhého rodiča, ktorá predstavovala materiálnu hodnotu zodpovedajúcu finančnému príspevku. Na základe týchto kritérií súd prvej inštancie určil výživné vo výške 150 eur mesačne od podania návrhu (04.05.2022), pričom zohľadnil približný čistý príjem otca okolo 1.500 eur mesačne, jeho ďalšiu vyživovaciu povinnosť k dcére G. (vrátane dobrovoľného príspevku 200 eur mesačne na vysokoškolské štúdium) a porovnateľné príjmy a výdavky matky. Návrh matky na zvýšenie výživného na 200 eur od 01.01.2024 neakceptoval, lebo vek dieťaťa (predškolač) a preukázané pomery neodôvodňovali vyššiu sumu. Zároveň zaviazal otca doplatiť zameškané výživné 1.300 eur v mesačných splátkach po 100 eur spolu s bežným výživným, s doložkou okamžitej splatnosti pri omeškaní.

V otázke styku súd prvej inštancie pripomenul, že ide o dynamický inštitút modifikovateľný podľa veku dieťaťa a okolností; budúce zúženie či rozšírenie styku bude závisieť od preukázania relevantných zmien. Pri aktuálnej úprave vyhodnotil dôkazy a dospel k záveru, že návrh otca bol v súlade so záujmom maloletého. Tvrdenia matky o strachu dieťaťa z otca, neklude, pokakávaní, odmietaní jedla či sebapoškodzovaní neboli preukázané ako následok styku s otcom. Znalecký posudok E. H. F. ani správa A. A. I. nepotvrdili negatívny vplyv otca. Naopak, bolo zdokumentované, že dieťa sa pri otcovi správalo spontánne, otvorene a bez separačnej úzkosti. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie upravil styk tak, že každú stredu od 16.00 do 19.00 a každý párny týždeň od soboty od 08.00 do nedele do 19.00 je otec oprávnený stretávať sa s maloletým. Návrh matky na styk len každú druhú sobotu za jej prítomnosti zamietol ako nereflektujúci na najlepší záujem dieťaťa. Zároveň súd prvej inštancie výslovne konštatoval, že pri rozhodovaní preferoval potreby maloletého nad záujmami rodičov a že maloletý mal mať zachované a rozvíjané väzby k obojmu rodičom. Identifikoval, že nadmerná naviazanosť matky mohla sekundárne brzdiť prirodzenú separáciu dieťaťa a že pre psychický vývoj maloletého predstavovali väčšie riziko pretrvávajúce rodičovské konflikty než samotný styk s otcom.

Na posilnenie spolupráce rodičov súd prvej inštancie uložil matke informačnú povinnosť o všetkých dôležitých skutočnostiach týkajúcich sa zdravia, predškolských/školských výsledkov a výchovných opatrení.

Zároveň ustanovil, že matka smela odmietnuť termín styku len pri nevyhovujúcom zdravotnom stave dieťaťa a mala povinnosť umožniť náhradné stretnutie v najbližšom možnom termíne v rovnakom rozsahu, aby sa predišlo svojvoľnému obmedzovaniu styku a konfliktom. Pre logistiku výkonu styku uložil

matke povinnosť dieťa pripraviť a odovzdať na adrese svojho trvalého bydliska a otcovi povinnosť dieťa vrátiť tam v stanovenom čase.

Súd prvej inštancie zamietol návrhy matky na kontrolný znalecký posudok a psychiatrické znalecké dokazovanie vo vzťahu k otcovi, keďže považoval existujúci znalecký posudok E. H. F. za dostatočný, jednoznačný a relevantne reagujúci na otázky a námietky. Nebolo nijako indikované, že by u otca šlo o afektívnu poruchu alebo inú psychopatológiu, ktorá by bránila bezpečnej starostlivosti.

Nárok na náhradu trov konania nebol priznaný žiadnemu z účastníkov podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

2. Otec podal prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie v poradí treťom (o zameškanom výživnom) dňa 22.08.2024. Žiadal, aby odvolací súd v tomto rozsahu rozsudok zmenil tak, že zameškané výživné za obdobie vo výške 630 eur, je povinný splácať v splátkach po 100 eur mesačne spolu s bežným výživným, až do úplného vyrovnania dlhu pod hrozbou predčasnej splatnosti. Otec tvrdil, že súd prvej inštancie nezistil úplne skutočný stav vecí, keď vychádzal z predpokladu, že on počas celého obdobia platil výživné len vo výške 100 eur mesačne. Ďalej uviedol, že podľa dohody s matkou bola výška výživného 100 eur, avšak podľa svojich možností platil aj vyššie sumy, v rozmedzí 100 až 150 eur mesačne. Do júna 2022 uhrádzal výživné v hotovosti a od júla 2022 realizoval platby bankovým prevodom na účet matky. Na podporu svojich tvrdení otec predložil výpisy z účtu za obdobie od 04.05.2022 do 24.07.2024, z ktorých podľa neho vyplývalo, že na účet matky uhradil sumu 3.220 eur, pričom po započítaní hotovostných platieb za mesiace máj a jún 2022 vo výške 200 eur celková zaplatená suma predstavovala 3.420 eur. Pri zohľadnení súdom určenej výšky výživného 150 eur mesačne mal otec za 27 mesiacov zaplatiť 4.050 eur. Rozdiel medzi touto sumou a skutočne zaplateným výživným predstavoval 630 eur, čo podľa neho bola reálna výška zameškaného výživného.

3. Matka podala prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie dňa 09.09.2024 ohľadom výrokov v poradí štvrtom o úprave styku, v poradí piatom o informačnej povinnosti matky a v poradí šiestom o úprave povinnosti náhradného stretnutia, ktoré navrhla zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Tvrdila, že súd prvej inštancie nezohľadnil jej dôkazy o negatívnom vplyve styku otca na psychický stav maloletého dieťaťa. V konaní predložila listinné dôkazy, fotografie, kresby maloletého, ako aj opis jeho verbálnych a neverbálnych prejavov pred a po stretnutiach s otcom, ktoré podľa nej svedčili o úzkosti, sebapoškodzovaní a psychosomatických ťažkostiach dieťaťa. Tieto dôkazy súd prvej inštancie nehodnotil, naopak opakovane zdôrazňoval, že styk s otcom neohrozuje zdravie ani duševný vývin maloletého. Namietala preto, že vyhodnotil vykonané dôkazy jednostranne v prospech otca, bez zohľadnenia jej argumentov a predložených listín, čím porušil zásadu spravodlivého procesu. Matka poukázala na to, že súd zamietol jej návrh na kontrolný znalecký posudok, hoci pôvodný znalec konštatoval u otca autoagresívne a suicidálne tendencie ako súčasť jeho osobnostnej charakteristiky. Podľa nej bolo potrebné otca ďalej vyšetriť vzhľadom na riziká pre maloletého. Znalec ani súd sa podľa nej nevysporiadali s prejavmi dieťaťa po stretnutiach s otcom, ako sú sebapoškodzovanie, zadržiavanie stolice či kresby s negatívnymi motívami. Taktiež poukázala na neprofesionálny postup kolízneho opatrovníka, ktorý sa s maloletým nikdy osobne nestretol, nenavštívil ho v domácom prostredí a predložil súdu zastaranú správu z materskej školy, pričom jeho zamestnanec predtým pôsobil ako pedagóg v tejto škole. Napriek odporúčaniu znalca na postupné rozširovanie styku a adaptačné obdobie pred prespávaním u otca, súd prvej inštancie rozhodol o styku s prespávaním bez adaptačnej fázy, čo matka považovala za rozhodnutie bez opory vo vykonanom dokazovaní a v rozpore s najlepším záujmom dieťaťa.

Ďalej namietala uloženie informačnej povinnosti, keďže v konaní bolo preukázané, že otca pravidelne informovala o zdravotnom stave a výchovných otázkach. Podľa nej nebolo preukázané porušenie tejto povinnosti, preto jej uloženie nebolo nevyhnutné.

Kritizovala aj výrok o povinnosti umožniť náhradné stretnutie, ktorý označila za nevykonateľný a v rozpore s procesnými predpismi. Matka zdôraznila, že maloletý sa na doterajšiu úpravu styku neadaptoval, naďalej vykazoval úzkostné prejavy, sebapoškodzovanie, psychosomatické ťažkosti, strach z otca a odmietanie stretnutí. Opísala konkrétne prejavy dieťaťa pred stretnutiami, ako skrývanie sa, prosby, aby otec neprišiel, bolesti brucha, zadržiavanie stolice, odmietanie spánku či kresby s motívami búrok. Podľa matky tieto skutočnosti dokazovali nepripravenosť maloletého tráviť čas s otcom bez jej prítomnosti.

4. Otec sa vyjadril k odvolaniu matky prostredníctvom splnomocneného zástupcu dňa 25.09.2024. Žiadal odvolací súd, aby matkou napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne

správne, zmenil výrok v poradí tretí a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Otec uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o zverení maloletého, výživnom, úprave styku, informačnej povinnosti a náhradných stretnutiach bol vecne správny, preto odvolanie matky považoval za nedôvodné. Tvrdil, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Zdôraznil, že tvrdenia matky o negatívnom vplyve styku otca na psychický stav maloletého neboli žiadnym dôkazom preukázané. Naopak, zo znaleckého posudku E. H. F. vyplývalo, že problémy uvádzané matkou boli zveličené a že matka vykazovala úzkostný, nadmerne zaujatý typ väzby voči maloletému, čo sa prejavovalo snahou obmedziť kontakt dieťaťa s otcom. Poukázal na závery znalca, podľa ktorých maloletý komunikoval s otcom spontánne, uvoľnene, bez známkov strachu alebo úzkosti, mal vybudovanú citovú väzbu k obom rodičom a v prítomnosti otca sa cítil bezpečne. Znalec konštatoval, že styk s otcom nemal na dieťa negatívny vplyv a že maloletý bol schopný zvládnuť prespávanie u otca, spočiatku jednu noc, po piatom roku života dve noci. Otec zdôraznil, že rozsudok upravil styk v menšom rozsahu, než odporučil znalec, čo vyvracalo tvrdenia matky o absencii postupného rozširovania styku.

K námietkam matky o jeho údajnom suicidálnom správaní uviedol, že znalec sa s nimi vypořiadal v posudku aj pri výsluchu na pojednávaní, pričom nezistil žiadnu psychopatológiu ani poruchu, ktorá by bránila riadnej starostlivosti o dieťa. Návrh matky na kontrolný znalecký posudok považoval za účelový, keďže táto nepreukázala nesprávnosť záverov pôvodného posudku, ale len vyjadrila nesúhlas, čo nie je odvolacím dôvodom.

Otec tiež namietal tvrdenia matky o plnení informačnej povinnosti. Uviedol, že matka ho neinformovala o viacerých podstatných skutočnostiach, napríklad o žiadosti o prijatie dieťaťa do materskej školy, lekárskeho potvrdeniach či žiadosti o individuálne vzdelávanie, ktoré podala bez jeho vedomia a súhlasu. Podľa neho tým matka porušila zásadu rovnosti rodičovských práv a konala v rozpore so záujmom maloletého. Z tohto dôvodu považoval výrok rozsudku o informačnej povinnosti za opodstatnený.

Poprel tvrdenia matky, že maloletý sa neadaptoval na doterajšiu úpravu styku. Podľa neho nebolo ničím preukázané, že dieťa má ťažkosti v dôsledku stretávania sa s otcom; naopak, poukázal na podozrenie, že problémy dieťaťa sú spôsobené správaním matky. Zdôraznil, že matka sponchybňuje všetky osoby a inštitúcie, čím ohrozuje zdravý psychický vývoj maloletého.

5. Kolízny opatrovník sa vyjadril k odvolaniu matky dňa 23.09.2024. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu a vyjadril súhlas s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania. Uviedol, že určená úprava styku bola v súlade so záujmom dieťaťa. Doplnil nové skutočnosti z pozorovania styku otca s maloletým dňa 18.09.2024, ktoré vykonal na základe obáv matky ohľadom údajných psychosomatických ťažkostí a sebapoškodzovania dieťaťa. Počas stretnutia nezistil žiadne patologické ani traumatizujúce správanie zo strany otca. Naopak, vzťah otca a syna hodnotil ako prirodzený, maloletý bol pokojný, usmievavý, komunikatívny a očividne sa tešil z prítomnosti otca. Dieťa spontánne navrhovalo ďalšie spoločné aktivity a prejavovalo radosť zo spoločného času. Poukázal aj na výsledky diagnostiky v Ambulancii liečebnej pedagogiky, kam matka dieťa objednala s tvrdením o psychickom týraní zo strany otca. Vyšetrenie však nepotvrdilo žiadne úzkostné ani traumatické prejavy; maloletý spolupracoval bez prítomnosti matky, bol pokojný a sám uviedol, že rád chodí s otcom do Papradna a hrá sa s ním. Kolízny opatrovník preto vyslovil pochybnosti, či tvrdenia matky neboli účelové, a odporučil jej prehodnotiť, či dieťa nereflektuje jej vlastné napätie a úzkosť. Podľa názoru znalca E. H. F., ak maloletý vykazuje ťažkosti, ich príčinou je vleklý rodičovský konflikt, nie správanie otca. To že matka neinformuje otca o všetkých podstatných skutočnostiach, potvrdili riaditeľka materskej školy aj pediatrička; otec získava informácie prevažne z externých zdrojov. Kolízny opatrovník ocenil starostlivosť matky, avšak upozornil na jej nadmernú pripútanosť k dieťaťu, ktorá sa prejavuje problémom nechať ho bez prítomnosti v kolektíve. Znížená imunita dieťaťa podľa pediatra nepredstavovala prekážku pre realizáciu styku s otcom, ktorý je schopný zabezpečiť riadnu starostlivosť. Zdôraznil potrebu socializácie dieťaťa a zachovania kontaktu s oboma rodičmi.

6. Otec sa vyjadril prostredníctvom splnomocneného zástupcu k vyjadreniu kolízneho opatrovníka dňa 03.10.2024. Uviedol, že s ním súhlasí a zotrval na svojich návrhoch v rámci odvolacieho konania.

7. Matka sa prostredníctvom splnomocneného zástupcu vyjadrila v replike k vyjadreniu otca a kolízneho opatrovníka dňa 31.10.2024. Zotrvala na odvolacom návrhu. Spochybnila tvrdenia otca aj kolízneho opatrovníka a poukázala na nesprávne závery znaleckého posudku. Uviedla, že znalec počas vyšetrenia nepozoroval manipuláciu zo strany matky, čo potvrdila aj zápisnica z pojednávania. Podľa matky znalec neposkytol individuálnu diagnostiku maloletého, nepreveril jeho ťažkosti, sebapoškodzovanie ani

problémy so zadržiavaním stolice, a svoje závery opieral len o všeobecné normy. Kritizovala, že znalec nehodnotil kresby dieťaťa správne, hoci maloletý otca pôvodne nenakreslil a na výzvu ho dokreslil ako malú prázdnu postavu bez detailov, čo podľa odbornej literatúry svedčilo o negatívnom prežívaní vo vzťahu k otcovi. Matka považovala závery znalca za povrchné a zavádzajúce, pričom jeho postup je predmetom šetrenia Ministerstva spravodlivosti SR. Zdôraznila, že znalec v posudku uviedol u otca autoagresívne a suicidiálne sklony, zvýraznenú afektemotivitu, impulzívnosť a nedostatok kontroly v záťažových situáciách, čo podľa nej predstavovalo závažné riziko pre maloletého. Poukázala na to, že súd prvej inštancie tieto skutočnosti nepreveril a odmietol jej návrh na kontrolný znalecký posudok, hoci bolo potrebné otca dovyšetrovať vzhľadom na jeho osobnostné črty a agresívne správanie, ktoré ona preukázala aj listinnými dôkazmi. Podľa matky maloletý naďalej vykazoval verbálne aj neverbálne prejavy strachu z otca, sebapoškodzovanie a psychosomatické ťažkosti pred a po stretnutiach, na čo súd ani znalec nerefletovali. Odmietla aj tvrdenia otca o porušení rodičovských práv pri zápise dieťaťa do materskej školy. Uviedla, že otca o všetkom informovala, no ten odmietol spolupracovať a podpísať žiadosť, čím sa získanie jeho súhlasu stalo ťažko prekonateľnou prekážkou. Zdôraznila, že postupovala v súlade so zákonom a zabezpečila povinné predprimárne vzdelávanie, zatiaľ čo otec svoju povinnosť nesplnil. Podľa nej informačná povinnosť uložená rozsudkom bola nedôvodná, keďže otca pravidelne informovala, čo preukázala dôkazmi, a jeho tvrdenia o opaku sú nepravdivé.

Voči vyjadreniu kolízneho opatrovníka matka namietala neprofesionálny postup a nepravdivé tvrdenia. Uviedla, že opatrovník dieťa osobne nepoznal, nepreveril jeho prežívanie pred a po styku s otcom a závery z jednorazového pozorovania považovala za irelevantné. Sporné boli aj tvrdenia opatrovníka o vyjadreniach odborníkov a materskej školy, ktoré podľa matky nikdy neboli poskytnuté. Zdôraznila, že jej dôkazy o negatívnom vplyve styku na dieťa neboli zohľadnené, pričom najlepší záujem maloletého bol nesprávne stotožnený s právom otca na kontakt.

8. Otec sa prostredníctvom splnomocneného zástupcu v duplike vyjadril k replike matky dňa 08.11.2024. Zotrvával na svojom odvolaní a vyjadreniach k odvolaniu matky. Namietal, že matka vo svojom vyjadrení účelovo vytrhla z kontextu jednotlivé časti znaleckého posudku a prezentovala závery v rozpore so skutočnosťami zistenými znalcom. Poukázal na vyjadrenie znalca na pojednávaní, podľa ktorého maloletý nevykazoval žiadny strach ani úzkosť vo vzťahu k otcovi, dokázal sa odpútať od matky a spontánne interagoval s otcom aj bez jej prítomnosti. Znalec konštatoval, že neexistuje žiadna kontraindikácia, ktorá by bránila otcovi budovať vzťah s dieťaťom alebo sa oň riadne starať.

Otec odmietol tvrdenia matky o tom, že jeho osobnostné črty predstavovali ohrozenie pre maloletého. Zdôraznil, že znalec jednoznačne uviedol, že on nevykazuje psychopatológiu ani poruchu, ktorá by bola v rozpore so zabezpečovaním starostlivosti a výchovy dieťaťa, a že styk s ním nemá negatívny vplyv na jeho psychický vývin. Naopak, správanie otca malo na maloletého pozitívny vplyv. Znalec tiež konštatoval, že problémy uvádzané matkou boli zveličené a vyplývali z jej anticipačnej úzkosti a nadmerne zaujatého typu väzby voči dieťaťu, čo sa prejavovalo snahou obmedziť kontakt otca s maloletým. Poukázal na to, že matka nerešpektovala nariadené neodkladné opatrenia a opakovane bránila výkonu styku, čo potvrdzovali návrhy na výkon rozhodnutia. Kritizoval aj jej postup pri zápise dieťaťa do materskej školy, keď bez jeho vedomia podala žiadosť o oslobodenie od povinnosti dochádzať do materskej školy a o individuálne vzdelávanie, čo podľa neho vyplývalo z jej úzkosti a bolo v rozpore so záujmom maloletého. Otec tvrdil, že matka nepreukázala nesprávnosť záverov znaleckého posudku, jej námietky vyjadrovali len nesúhlas, čo nie je dôvodom na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania ani na zrušenie rozsudku.

Namietal tiež tvrdenia matky o plnení informačnej povinnosti. Uviedol, že matka ho neinformovala o viacerých podstatných skutočnostiach, napríklad o žiadosti o prijatie dieťaťa na predprimárne vzdelávanie a o lekárskech potvrdeniach, čo preukazovalo opodstatnenosť výroku rozsudku o informačnej povinnosti.

9. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 2 ods. 1 CMP, § 34 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“, § 3 ods. 5 písm. a/ CMP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkmi konania (§ 359 CSP, § 362 CSP, § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok okresného súdu bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom podľa ust. § 378 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku v poradí štvrtom a piatom t. j. ktorým bol upravený styk otca s maloletým dieťaťom a informačná povinnosť matky potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd zmenil výrok rozsudku okresného súdu v poradí šiestom o úprave náhradného stretnutia podľa § 388

CSP. Vo výroku v poradí treťom a siedmom, ktorými bolo upravené zameškané výživné a trovy konania odvolací súd zrušil rozsudok podľa 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolaním nenapadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie v poradí prvom a druhom, ktorými bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia budú maloletého vychovávať, zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach a upravená vyživovacia povinnosť otca zostali nedotknuté.

10. Otec v odvolaní namietal výšku zameškaného výživného, vzhľadom na zaplatenie vyšších súm výživného počas konania.

11. Matka v odvolaní súdu v podstate vytýkala súdu prvej inštancie, že vyvodil nesprávne skutkové zistenia ohľadom negatívneho prežívania maloletého pri kontakte s otcom ako aj pri neposkytovaní informácií zo strany matky.

12. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu ako aj podaní v rámci odvolacieho konania, dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu vo výrokoch týkajúcich sa úpravy styku otca s maloletým ako aj informačnej povinnosti matky, je vecne správny a v celom rozsahu sa v tejto časti stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Konštatuje preto len správnosť jeho záverov, ktoré nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). V rozsahu týchto výrokov súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, správne právne posúdil vec a svoje závery presne, zrozumiteľne a preskúmateľne odôvodnil. Matka v odvolaní neuviedla také nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť k inému záveru, resp. s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie. Reagujúc na jej námietky odvolací súd uvádza nasledovné:

13. Pokiaľ tak ide o úpravu styku, odvolací súd zdôrazňuje, že právo na rešpektovanie rodinného života stanovené v čl. 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach zahŕňa aj právo rodiča na styk s vlastným dieťaťom. Jedným zo základných prvkov rodinného života je osobný kontakt, prostredníctvom ktorého je vzťah rodiča a dieťaťa naplňovaný, vrátane realizácie práv a povinností z rodičovskej zodpovednosti. Právo rodičov starať sa o deti a ich vychovávať zodpovedá recipročne právu dieťa na rodičovskú starostlivosť a výchovu. Obaja tak majú zaručené právo na vzájomný styk, prostredníctvom ktorého je možno starostlivosť a výchovu plnohodnotne realizovať. Obmedzenie alebo vylúčenie takýchto kontaktov je prípustné iba v najlepšom záujme dieťaťa, kedy by mala byť vždy ešte zvažovaná miernejšia varianta spočívajúca buď v zachovaní osobného styku za súčasného dohľadu, alebo v inej forme asistovaného kontaktu. K obmedzeniu môže byť pristúpené výhradne prostredníctvom súdneho rozhodnutia na základe zákona. Funkčnú úpravu treba upraviť vždy, ak to vyžaduje záujem na výchove dieťaťa. Je potrebné kľásť dôraz na zachovanie väzby dieťaťa s nerezidentným rodičom prostredníctvom styku, keďže treba dbať nato, aby bolo zachované právo dieťaťa na starostlivosti oboch rodičov a ďalej právo na udržiavanie pravidelného osobného styku s nerezidentným rodičom.

14. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky matky ohľadom výroku o styku a po preskúmaní spisu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o úprave styku otca s maloletým bolo vecne správne a vychádzalo z riadne zisteného skutkového stavu. Súd prvej inštancie zohľadnil prvoradá hľadisko najlepšieho záujmu dieťaťa a oprel sa o vykonané dôkazy, z ktorých vyplynulo, že žiadne škodlivé vplyvy zo strany otca na maloletého neboli preukázané. Naopak, z vykonaného dokazovania mala za to, že maloletý mal k obojom rodičom vytvorené citové väzby, v prítomnosti otca sa správal spontánne, uvoľnene a bez známok separačnej úzkosti, čo bolo v zhode s jeho vývinovými potrebami. Ako vyplynulo z dokazovania (viď správa kolízneho opatrovníka zo dňa 24.06.2022) otec má vytvorené vhodné podmienky na starostlivosť o dieťa.

15. Aj znalecký posudok E. H. F. spolu s jeho výsluchom potvrdzoval, že maloletý bol emočne a sociálne zrelý na separáciu od matky, bol schopný zvládať styk s otcom aj bez prítomnosti matky a vzhľadom na dosiahnutý vývinový stupeň aj prespávanie u otca. Znalec neidentifikoval u dieťaťa psychické poruchy, separačnú úzkosť ani iné kontraindikácie styku. Zároveň nezistil, že by prípadné negatívne prejavy uvádzané matkou boli dôsledkom stretnutí s otcom. Závery znalca, že vplyv otca na maloletého nebol negatívny a interakcia otca s dieťaťom mala pozitívny charakter, korešpondovali aj s listinnými podkladmi a i predloženými v konaní, z ktorých vyplývalo, že maloletý s otcom trávil čas aktívne a radostne. Pokiaľ matka namietala, že postup znalca je prešetrovaný na základe jej podnetu, nepreukázala, či a aké konkrétne závery z tohto prešetrenia vyplynuli. Preto odvolací súd považoval jej námietku za irelevantnú.

16. Aj následné priame pozorovanie styku kolíznym opatrovníkom dňa 18.09.2024 potvrdzovalo, že maloletý bol v prítomnosti otca pokojný, usmievavý, komunikatívny a spontánne navrhoval spoločné aktivity; opatrovník nezistil žiadne traumatizujúce či patologické správanie zo strany otca. Rovnako záznamy z poradenských a liečebno-pedagogických intervencií nepreukázali tvrdenia matky o psychickom týraní alebo úzkostných stavoch dieťaťa vyvolaných kontaktom s otcom; akékoľvek ťažkosti dieťaťa sa javili skôr ako dôsledok vleklého rodičovského konfliktu a zvýšenej anticipačnej úzkosti na strane matky a jej celkového nastavenia než ako následok realizácie styku, čo vyplynulo aj zo znaleckého posudku a vylúchu znalca.

17. Odvolacie námietky, ktorými matka spochybňovala znalecké závery, sa opierali prevažne o jej vlastné interpretácie a neboli podporené presvedčivými dôkazmi. Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie s nimi dostatočne vysporiadal, vysvetlil, prečo kontrolný (ani psychiatrický) znalecký posudok nepovažoval za potrebný, a logicky zdôvodnil, že nad rámec už vykonaného dokazovania by išlo o nadbytočný a nevhodný dôkaz. Ani poukaz matky na kresby dieťaťa a opisované správanie pred a po styku nebol spôsobilý zvrátiť dôkaznú situáciu, keďže nepreukázal kauzálnu väzbu na negatívny vplyv zo strany otca. Znalecké závery a nezávislé pozorovania svedčili o opaku.

18. Na druhej strane však vystupovala do popredia matka charakteristika vo vzťahu k maloletému dieťaťu ako úzkostnej a hyperprotektívnej osoby, ktorá má tendenciu zveličovať problémy maloletého. Pokiaľ sa aj matka snažila poukazovať na rodičovskú nespôsobilosť otca s ohľadom na jeho autohostilné a autoagresívne správanie, bolo uvedené ňou vytrhnuté z kontextu záverov znalca, pričom táto podsúvala suicidálny význam týmto pojmom. Znalec síce osobnostnú charakteristiku otca vyhodnotil pojmami - intrapunitívne prežívanie a správanie (čo okrem iného znamená autohostilné a autoagresívne správanie), čím treba rozumieť tendenciu na frustráciu a stres, pri ktorej sa osoba zameriava na negatívne pocity, obvinenia a tresty na seba iného a nie na iné osoby. Nejedná sa však o stav prežívania ako uviedol znalec. Uvedené pojmy neznamenajú sebapoškodzovanie s fatálnymi následkami na rozdiel od napr. samovražedného (suicidálneho) prežívania, ktoré podsúvala matka. Ako aj uzavrel znalec, otec nevykazuje psychopatológiu, ktorá by bola v rozpore so zabezpečovaním starostlivosti a výchovy maloletého, len je v záťažových situáciách viac impulzívny a sebaútočivý. Treba však dodať, že obaja rodičia napriek týmto charakteristikám nevykazujú žiadnu psychopatológiu, ktorá by bola prekážkou osobnej starostlivosti o dieťa. Odvolací súd preto nepovažoval matkine námietky za dôvodné resp. nezodpovedané v procese dokazovania a odôvodnenia v rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Pri samotnej úprave styku mal za to, že súd prvej inštancie primerane reflektoval na vek a vývinovú zrelosť dieťaťa, ako aj potrebu kontinuity a predvídateľnosti režimu. Rozsah styku zodpovedal záverom znaleckého posúdenia o zvládnuteľnosti prespávania.

20. Odvolací súd preto potvrdil výrok o úprave styku, keďže neboli preukázané škodlivé vplyvy zo strany otca na maloleté dieťa a prijatá úprava rešpektovala najlepší záujem maloletého v tom, aby si zachovával a rozvíjal vzťah k obom rodičom. Zvlášť sa prihliadalo na právo dieťaťa na rodičovskú starostlivosť a výchovu a na zachovávanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho styku s rodičom, ktorému nebolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Vzhľadom na preukázanú kvalitu vzťahu dieťaťa s otcom, absenciu kontraindikácií a význam kontaktu s oboma rodičmi pre zdravý psychický a sociálny vývin dieťaťa, bolo potvrdenie napadnutého výroku nielen zákonné, ale aj materiálne spravodlivé.

21. Za dôvodný považoval odvolací súd aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie v poradí piatom týkajúci sa informačnej povinnosti matky vzhľadom na pretrvávajúci rodičovský konflikt a z toho vyplývajúce nezhody ohľadom poskytovania informácií. Aj z vyjadrení oboch rodičov vyplynulo, že otec mal výhrady ohľadom poskytovania informácií, pričom poukázal na konkrétne prejavy neinformovania. V tomto ohľade aj odvolací súd mal preukázané, že otec sa napr. odvolával voči rozhodnutiu Materskej školy v E. F., ktorým bolo rozhodnuté o individuálnom vzdelávaní dieťaťa, pričom o žiadosti nemal od matky žiadnu informáciu. Uloženie tejto povinnosti tak považoval za súladné s najlepším záujmom maloletého dieťaťa, keďže aj nerezidentný rodič bude mať zabezpečené potrebné informácie o maloletom dieťaťu a zároveň budú rodičia aktívne nútení spolupracovať pri výchove dieťaťa a jeho starostlivosti.

22. Pokiaľ išlo o úpravu náhradného stretnutia odvolací súd videl potrebu ho upraviť, za dôvodnú a spravodlivú vzhľadom na najlepší záujem maloletého dieťaťa. Tento záujem bol v súvislosti so zachovávaním pravidelného styku s nerezidentným rodičom. Formuláciu vyhlásenú súdom prvej

inštancie považoval za nedostatočnú s ohľadom na jeho vykonateľnosť. Zmenil preto súvisiaci výrok rozsudku súdu prvej inštancie v poradí šiesty o náhradnom stretnutí. Jeho znenie upravil tak, aby v prípade, že vzniknú vážne dôvody (napr. zdravotná indispozícia alebo hospitalizácie a pod.) pre ktoré nebude možné styk uskutočniť, bola matka zaviazaná tento styk uskutočniť a tak umožniť otcovi realizovať jeho rodičovské práva a povinnosti. V tejto súvislosti určil pravidlo, podľa ktorého sa náhradné stretnutie bude musieť uskutočniť najbližší piatok v prípade styku uskutočňovaného v stredu resp. v najbližší nepárny víkend v prípade víkendového styku a to tak, aby sa uskutočnil najneskôr do jedného mesiaca od zrušeného termínu. Pokiaľ dôjde k prekážkam na strane otca, tento nebude mať právo na náhradný styk.

23. Pokiaľ išlo o výrok rozsudku súdu prvej inštancie v poradí treťom o zameškanom výživnom za obdobie od 04.05.2022 do 31.07.2024, t. j. ku koncu mesiaca, kedy rozhodoval a to vo výške 1.300 eur, súd prvej inštancie nijako neodôvodnil svoju úvahu, ako dospel k uvedenej sume. Otec pritom v odvolaní uviedol, že priebežne hradil výživné 100 až 150 eur mesačne do 06/2022 v hotovosti k rukám matky a od 07.2022 ho hradil už bankovým prevodom na účet matky. Svoje tvrdenia podoprel výpisom z účtu. Po započítaní otcových platieb vo výške 3.420 eur od sumy, ktorú mal uhradiť vo výške 4.050 eur (t. j. 27 mesiacov x 150 eur = 4.050 eur), tak dlžné výsledné výživné 630 eur (4.050 eur - 3.420 eur = 630 eur), by nezodpovedalo sume, ktorú vyčíslil súd prvej inštancie.

24. Súčasťou práva na spravodlivé konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky zakotvených v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 36 a 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina Základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej federatívnej republiky) je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď na všetky relevantné otázky a námietky účastníkov konania. Táto odpoveď musí vychádzať z riadne vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie, ktorý rozhoduje o zameškanom výživnom, musí preto posúdiť komplexne všetky uskutočnené platby povinným rodičom a až na základe nich určiť zameškané výživné. Svoje rozhodnutie musí oprieť o dostatočné dôvody a logické úvahy, ktorého viedli k rozhodnutiu vo veci samej, t. j. uviesť na základe čoho dospel k sume zameškaného výživného, tak aby jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné. Odvolací súd má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa tento atribút vo vzťahu k objektívnemu preskúmaniu sumy zameškaného výživného. Uvedené tak predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces, pričom v kontexte nedostatočného zdôvodnenia svojich záverov je dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. Na základe uvedeného odvolací súd zrušil výrok rozsudku súdu prvej inštancie v poradí treťom o zameškanom výživnom vrátane súvisiaceho výroku v poradí siedmom o trovách konania a vrátil vec v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolaním nenapadnuté výroky v poradí prvom o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia budú maloletého vychovávať, zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach a v poradí druhom o určení výživného ponechal nedotknuté, keď nezistil vady, pre ktoré by tieto výroky neobstáli.

25. Na základe uvedeného, súd prvej inštancie sa po vrátení veci sústreďuje na zisťovanie, koľko otec zaplatil na výživnom ku dňu nového rozhodnutia o zameškanom výživnom. V tejto súvislosti sa oboznámi s tvrdeniami a dôkazmi, ktoré predložil otec v rámci odvolacieho konania. Zároveň zistí výsluchom účastníkov konania, prípadne vyžiadaním si ďalších výpisov z účtu otca a matky aktuálny stav, t. j. ako bolo a je platené výživné ďalej po vyhlásení rozsudku. Na základe uvedeného posúdi skutočnú výšku zameškaného výživného ku dňu svojho nového rozhodnutia.

26. Súd prvej inštancie vo veci rozhodne po zistení skutočného stavu v čase svojho rozhodnutia, na základe vykonania na vec vzťahujúceho sa dokazovania v súlade s § 188, § 195 a nasl. CSP a § 206 CSP a súčasne umožní účastníkom konania vyjadriť sa k dôkazom (§ 182 CSP). Svoje nové rozhodnutie odôvodní v súlade s § 220 CSP tak, aby právne závery, ku ktorým dospeje, mali oporu vo vykonanom dokazovaní a aby úvahy súdu k týmto záverom vedúce, boli logické a presvedčivé. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie opätovne rozhodne o trovách prvoinštančného konania a v súlade s § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

27. Odvolací súd k svojmu rozhodnutiu, ktorým zrušil rozhodnutie okresného súdu považuje za podstatné uviesť pre úplnosť, že rozsah - miera, časová a procesná náročnosť dokazovania, ktoré je

potrebné vykonať súdom prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené závery pre rozhodnutie vo veci výrazne presahuje rámec účelu odvolacieho konania. Uvedený postup odvolacieho súdu, preto nebol v rozpore ani s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. US 161/2023 zo dňa 12. októbra 2023.

28. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).